

ဝတ္ထုရေးသားများ

မိုးစက်ပွင့်

မုန်းချင်မုန်းမမေ့ပါနဲ့

စာရေး
လှိုင်ဝတ္ထုပင်

အခန်း(၁)

"ဘုန်း!"

မကျဉ်းမကျယ် ကွန်ကရစ်လမ်းမပေါ်မှာ ဘောလုံးတစ်လုံးနှင့် လှည့်ကစားနေကြသော ကလေးက လေးယောက်။ ဂိုးတိုင်ကို သူတို့ သတ်မှတ်ချက်နှင့် သူတို့ ထားပြီး၊ တစ်ဖက် တစ်ယောက်ဆီ ဂိုးဖမ်းလျက် ကျန်နှစ်ယောက်က ဘောလုံးကို လုနေခြင်းသာ။ ကစားနေကြလို့ ကလေးတွေလို့ ခြုံငုံပြောလိုက်ရပေမယ့် ဆယ့်နှစ်နှစ်သားအရွယ် ယောက်ျားလေး သုံးယောက်နှင့် အသက်နှစ်ဆယ်နီးပါး မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

"မမ ခါနွေ...သေသေချာချာကန်နော်"

"အေးပါ"

ဘောလုံးကိုတည်ပြီး ကန်ဖို့ နောက်ဆုတ်အားယူလိုက်စဉ် သူ့ဂိုးသမား ဇော်ဇော် လှမ်းပြောလေသဖြင့် ခါနွေ ဆံပင်ကို မျက်နှာပေါ်မှ ဆတ်ခနဲခါထုတ် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်နှင့် အလုပ်ရှုပ်သွားချိန်တွင် ...

"ဟဲ့! ကလေးတွေ၊ ဝေးဝေးမှာ သွားကစားကြစမ်းပါ။ ဒီမှာ ဈေးဝယ်လာတဲ့ သူတွေ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်။ သူများ ဆိုင်ရှေ့မှာ ဆူညံနေတာပဲ။ လွှတ်ထားတဲ့ မိဘတွေကလည်း အသိကိုမရှိဘူး။ ပေါက်လွှတ်ပဲစား"

"ဒေါ်ကြီးစိုး...အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဗျ။ ပြောချင်ရင် သားတို့ ကိုပဲပြော...မိဘတွေ ဆွဲမထည့်ပါနဲ့ "

ဂျစ်တူးက ဂျစ်ကန်ကန်ကောင်လေးမို့ ပက်ခနဲပြန်ပြောသည်။ ။

"အမယ်! ငါ့ကိုပဲ ခံပြောနေသေးတယ်၊ ကလေးကချေ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ သားသမီးတွေ။ ငါ့အိမ်ရှေ့မှာ လာမကစားနဲ့ ...သွားကြ"

"ဒေါ်ကြီးစိုးအိမ်ရှေ့ဆိုပေမယ့် ဒါ အများ ပြည်သူပိုင်လမ်းမဗျ။ ကစားလို့ ရတယ်။ မမခါနွေ ကန်မှာ သာ ကန်"

ဗိုက်ကြီး(ခ) ဇင်မင်းသူကလည်း ခပ်စွာစွာလေး ပြန်အော်တော့ ဒေါ်ကြီးစိုး ထမိတစ်စ မ၍ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်လေတော့သည်။ ။

"ကြည့်စမ်း! စွာလိုက်ကြတာ၊ ငါးစိမ်းသည် မသားတွေ။ ဟို မကြီးမငယ်နဲ့ ဟာမကလည်း အတူတူပဲ။ ကမြင်းကြောထပြီး ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်က လင်ယူရင် ကလေးနှစ်ယောက် လောက်ရမယ့်အရွယ်ကတုပြီး ကစားစရာလား"

ဒေါ်ကြီးက အဲဒီ လို ပါးစပ်ကြမ်းသည့် မိန်းမကြီးပါ။ မြားဦးကိုယ့်ဘက်လှည့်လာတော့ ခါနွေ့စိတ်ထဲမှာ ဖျင်းခနဲဖြစ်ပြီး ခါးထောက်မိလျက် သား ဖြစ်သွား၏ ၊ သူ့ပါးစပ်တင် ကြမ်းတတ်တာ မှတ်လို့ ။ ကိုယ်လည်း ကြမ်းတတ်တာကို ခဏထားပြီး၊ ဘောလုံးတည်ထားသည့် နေရာမှ နောက်ကိုဆုတ်၍ အားယူသည်။ ။

ပြောစရာရှိတာ နောက်မှ ပြောမည်။ လောလောဆယ် ဒီမိန်းမကြီး ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ရာကနေ ကဆုန်ပေါက်သွားအောင် မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမပြီးမှ ရန်ဖြစ်ကြတာပေါ့။

"ကဲ..."

"ဘုန်း..."

"ဂုန်း! "

"အမယ်လေးတော့!"

ခါနွေ ကန်ထည့်လိုက်သည့် ဘောလုံးက အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ဒေါ်ကြီး စိုးဈေးဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး မုန့်တန်းကို ဖြုတ်ချ၊ အဲဒီကနေ ဘက်ပြန်ပြီး ဟိုဗန်းပြုတ်ကျ၊ ဒီခြင်းပြုတ်ကျနှင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် သာ မွေလေတော့၊ ဒေါ်ကြီးစိုး ကြက်သေသေကာ ရှေ့တိုးမလို နောက်ဆုတ်ရ မလိုနှင့် ဘာမှ လည်း မလုပ်ဖြစ်။

"ကုန်ပြီ...ကုန်ပြီ"

"မမခါနွေ တော်တယ်...ဟေး"

"ဒါမှ တို့ မမကွ"

ကလေးတွေက လက်ခုပ်တီးကာ ထခုန်ကြသည် ။ ဒေါ်ကြီးစိုးက တော့ ကျွတ်ထွက်မတတ် မျက်လုံးကြီးပြူးကာ လက်က ဆတ်ခနဲခါး ထောက်ပြီးသားဖြစ်သွား၏။

ခါနွေ...မထီမဲ့မြင်ပြီးလျက် 'ဘာပြောဦးမလဲ' ဆိုသည့် သဘောနှင့် မေးဆတ်လေတော့၊ ဒေါ်ကြီးစိုး လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ဆန့်ထွက်လာ ကာ...

"နင်...နင်"

"ဘာပြောမလဲပြော၊ ဒီက ကြမ်းပြီ ဆိုရင်တော့ အမေဂျမ်းကဦးညွတ် သွားမှာ နော်။ မယုံမရှိနဲ့ "

"အမေဂျမ်းပဲ ဦးညွတ်ညွတ်...မနဲ့လေးပဲ ထိုင်ကန်တော့ ကန်တော့

... ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဟေ့! မိစိုးတဲ့ ...တစ်စိုးတည်းရှိတယ်၊
ငါ့အကြောင်းသိမယ်"

"လာခဲ့လေ၊ ခါနွေ ကြောက်ရမယ့်သူ မမွေးသေးဘူး"

ခါနွေ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ကို မတင်လိုက်တော့၊ ဒေါ်ကြီးစိုး ရှေ့လည်း မ
တိုးဘဲ နေရာမှာ တင် ဘယ်ညာနင်းနေ၏။

"ကြည့်စမ်း! လူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိ၊ အလေ့အထတောကမွေး
ထားတဲ့ ယောက်ျားမိန်းမ ခွေးထီးမ၊ ကလေးကဝ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်
"

"အဲဒီအုတ်ကြားမြက်ကမှ အုတ်တွေ အကာအကွယ်ရှိလို့ မထိမခိုက်
နဲ့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှင်သန်ခွင့်ရှိသေးတယ်။ ဒေါ်ကြီးစိုးကမှ လူတကာ
ခလုတ်တိုက်ခံနေရတဲ့ လမ်းဘေးက မြက်ဖုတ်"

"ဘာ ...ဟဲ့"

"ပါဠိလိုမသိရင် အနက်ကို ဘာသာပြန်ပေးဦးမယ်၊
ဈေးရောင်းစားပြီး လာသမျှယောက်ျားတွေ ထိကပါးရိကပါးပြော၊ ရိသဲ့
သဲ့နဲ့ လုပ်တာကို ပုတ်သင်ညိုလို ခေါင်းညိတ်ပြီးပြပြီး ချူစားနေတာလေ
"

"မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ မပြောနဲ့၊ ဟေ့! နင့်ကြောင့် ငါ့ပစ္စည်းတွေ
ထိခိုက်ကုန်ပြီ။ အဲဒီအတွက် ရပ်ကွက်ရုံးကို သွားတိုင်ရမယ်"

"တိုင်..တိုင်...ခုသွားတိုင်"

"ခါနွေဦး"

"ဟင်!"

စူးစူးဝါးဝါးခေါ်သံကြောင့် ခါနွေ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်၍ ချီတတ်လာတာ မေမေ။ ခါနွေ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ကာ ပြေးပေါက်ရှာနေမိ၏။

"လာခဲ့စမ်း! မျောက်လောင်းမ"

"ခါနွေ ကစားနေတာ မေမေရဲ့ "

"မလိုချင်ဘူး၊ နင့်အရွယ်က ဒီကလေးတွေနဲ့ ကစားရမယ့် အရွယ်လား။ ဒီလောက် အာပေါက်မတတ် ပြောဆိုဆုံးမ နေတဲ့ ကြားက တုတ်အောက်ကို ခုန်တိုးနေတဲ့ ဟာမ။ လာခဲ့စမ်း"

"အေး... နင်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ ဝသန်၊ နင့်သမီးလုပ်လို့ ငါ့ဆိုင်ထဲမှာ ဘာတွေကုန်ပြီလဲမသိဘူး။ အဲဒါ လျော်ပေး... မပေးရင် ရပ်ကွက်ရုံးမှာ လာရှင်း"

ဒေါ်မိုးဝသန်၏ အာရုံက တစ်ဖက်သို့ရောက်သွားစဉ် ခါနွေ ပြေးပေါက်ချောင်သွား၏။ မေမေ တစ်ဖက်မှာ ပြဿနာရှင်းနေတုန်း ခါနွေခြေချင်း ခလုတ်တိုက်မိမတတ် ပြေးခဲ့တာ၊ အကာအကွယ်ရှိမည့် နေရာသို့ပါ။ အကြောင်းစုံသိလို့ ကတော့....

အဆူခံရဖို့ ထက် အရိုက်ခံရဖို့ က ကျိန်းသေ။ ဒီလိုဖြစ်တိုင်း ကိုယ့်ကို အကာအကွယ်ပေးမည့် သူတစ်ယောက်ရှိနေလို့ လည်း ခါနွေ အားကိုးနှင့် ဆိုးနေသည် ဆိုလျှင် မမှားပေ။ လူပုံကိုလည်း ကြည့်ဦး။ ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အနီကွက်ကို လက်ခေါက်တင်ပြီး ဘောင်းဘီကို ဒူးအထိ လိပ်တင်ကာ ဖိုးရိုးဖားရားဖြစ်နေတာက ဂျလေဘီပုံပေါက်နေလို့ ပါ။

"ကိုကိုရေ... ကိုကို"

အိမ်ပေါ်ကို ပြေးတတ်လိုက်တာကပဲ ဟပ်ထိုးလဲကျလုမတတ်ပါ။

"ကိုကိုရေ"

"ဘာလဲဟ၊ နောက်က ကျားလိုက်လာတဲ့ အတိုင်း"

ယုံကြည်ချက် သောက်ရေအိုးထဲသို့ ရေထည့်ရင်း လှည့်ကြည့်ပြီး
မေးလေလျှင်...

"မေမေ တုတ်ကြီးနဲ့ လိုက်လာလို့ "

"ဟုတ်လား၊ တုတ်က ဘယ်လောက်ကြီးလဲ"

"အကြီးကြီးပဲ၊ တစ်ချက်မိရင် ကျောကော့မှာ "

"နင်အပြစ်တစ်ခုခု ကျူးလွန်လာလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ နည်းသေးတယ်၊
ဘာတွေလုပ်လာတာလဲ ဆပ်စလူးစိန်"

"ကိုကိုနော်.. ဘာဆပ်စလူးစိန်၊ ညီမလေးက ပါးပါးလေးပဲ လုပ်ခဲ့
တာ "

"နင့်ပါးပါးလေးက ခံရတဲ့ လူအဖို့ တော့ မရှုမလှဖြစ်မှာ သေချာတ
ယ်"

"အဲဒါထားပါ၊ မေမေပြန်လာရင် ခါနွေ့ကို ဆော်တော့မှာ ကိုကိုရဲ့ ။
လုပ်ပါဦး"

လက်မောင်းကိုကိုင်လှုပ်၍ ငိုမဲ့မဲ့ပြောနေသော ခါနွေ့ကိုကြည့်၍
ယုံကြည်ချက် တွေခနဲဖြစ်သွားသည် ။ ဒီအထာတွေက ရိုးနေပြီဖြစ်ပေမ
ယ့် ဥပေက္ခာလည်း ပြုမထားနိုင်။ ဒီအစ်ကို ဒီညီမ ဘယ်လောက်ချစ်ကြ
တယ်ဆိုတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံးအသိ။

အပြစ်လုပ်သူက ခါနွေ့၊ အရိုက်ခံရတာ ယုံကြည်ချက် ဖြစ်ခဲ့တာလ
ည်း အခါပေါင်းအနည်းတော့။ ခါနွေ့ကို ရိုက်ပြီဆိုတာနှင့် ယုံကြည်ချက်

က ရှေ့မှာ ကာရပ်ပြီးသားပါ။ မေမေ စိတ်မရှည်စွာ သိမ်းကျုံးရိုက်တော့ ညီမကို လှည့်ပတ်ကာကွယ်ပေးလို့ အရှိုးရာ ဗရပွနှင့် ဆေးလိမ်းခံရတာ ယုံကြည်ချက်သာ။

"လာ.. ကိုကိုအခန်းထဲက သင်ဖြူးလိပ်ထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေ"

"အင်း"

ယုံကြည်ချက် ညီမဖြစ်သူကို သင်ဖြူးလိပ်ထဲဝင်ခိုင်းပြီး အပေါ်မှ စောင်တွေ ခေါင်းအုံးတွေနှင့် ဖိထားလိုက်သည် ။

"ခါနွေဦး"

"အဲ.. မေမေ ပြန် လာပြီ"

ခါနွေ တစ်လောကလုံးကိုသာ စိန်ခေါ်ရဲပေမယ့် မေမေ့ကိုတော့ ကြောက်သည် လေ။ ဒေါ်ဝသန် ထမီတစ်စ မလျက်၊ တုတ်တစ်ဖက်နှင့် အိမ်ပေါ်ကိုတတ်လာသည့် ခြေသံက မညင်သာပေ။

"ဘယ်မှာ လဲ ခါနွေဦး"

"မေမေ ဘာတွေ ဒေါက်လာတာလဲ။ ခါနွေက အပြင်ထွက်သွားတာ ပြန်မလာသေးဘူးလေ"

ဒေါ်ဝသန် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့၍ သားမျက်နှာကို ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်သည် ။ သင်းတို့ အကြောင်း မသိဘဲနေမလား။ ညီမကိုရိုက်မှာ စိုးလို့ အစ်ကိုလုပ်သူက ဖုံးကာဖိကာ ဆီးကာနေတတ်တာတွေ။

ခုလည်း ကြည့်..

သားရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဂနာမငြိမ်ဘူးလေ။ ခါနွေ့ကိုဝှက်ထားပြီးဆိုတာ မအေလုပ်သူ မသိဘဲနေမလား။

"မေမေ သားကို အဲလိုကြီးမကြည့်ပါနဲ့ ၊ သားကပဲ အပြစ်ရှိနေသလိုကြီး"

"ရှိတယ်လေ၊ ဘယ်မှာ လဲ ခါနွေ၊ နင်ဝှက်ထားတာ ငါသိတယ်နော်။ ထွက်မလာရင် တွေ့လို့ ကတော့ ပိုနာမှာ ။ ဘယ်မှာ လဲ ပြော"

"မေမေကလည်း ပြန်မလာသေးပါဘူးဆို...တကယ်"

ဒေါဝသန် လှစ်ခနဲ သင်းဖြူးလိပ်ဆီ အကြည့်ရောက်ကာ...

"ဟိုအထဲက လှုပ်စိလှုပ်စိက ဘာလဲ"

"ကြောင်ဝင်ပြီး ကစားနေတာလေ"

"တွေ့မယ်.. အဲဒီကြောင်ကျားမ"

အပေါ်ကဖိထားသည့် စောင်တွေခေါင်းအုံးတွေကို တွန်းချကာ သင်ဖြူးလိပ်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်တော့၊ ခါနွေ ငုတ်တုပ်ကလေးကနေ မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ထားတော့သည် ။

"မှိတ်မထားနဲ့ မျက်လုံး၊ ငါ့ကိုကြည့်စမ်း ခါနွေ"

"ဟုတ်"

ခါနွေ မေမေ့ကို မရဲတရဲနှင့် မော့ကြည့်ပုံက မျက်လုံးတစ်ဖက်ကိုသာ ဖွင့်ကြည့်လျက်၊ တစ်ဖက်က မှိတ်ထားဆဲပါ။ နှုတ်ခမ်းက မဲ့ရွဲ့နေလျက် ။

"ဟေ့! မျက်လုံးကို နှစ်ဖက်စလုံးဖွင့်ကြည့်စမ်း။ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမယ်လေ။ ခု ဟိုက တိုင်မယ်တော့မယ်ဖြစ်နေပြီ။ ပြောစမ်း! နင့်မှာ အပြစ်ရှိလား ခါနွေ"

"ရှိ..."

"ဘာရှိလဲ၊ ရှိတယ်လို့ ပြော"

"ရှိပါတယ်"

ခါနွေ အသံခပ်ကျယ်ကျယ် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး ထွက် လာလေ
တော့...

"ရှိပါတယ်ဆိုရင် စပြီ"

"မေမေ"

"ရွမ်း..."

"ကြောက်ပါပြီ မေမေရဲ့ "

"နောက် စွာဦးမလား"

"မစွာတော့ပါဘူး မေမေရဲ့ "

"မေမေတော်ပါတော့"

"ရွမ်း..."

"အား..."

နောက်ဆုံး ယုံကြည်ချက်ပါးစပ်ကနေ 'အား'ခနဲ အော်သံကြားမှ တု
တ်ချက်တွေ ရပ်သွားကာ...

"နှစ်ယောက်စလုံး ကြပ်ကြပ်သတိထား"

တုတ်ကိုပစ်ချခဲ့ပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့ မေမေ ကွယ်သွားမှ
၊ ယုံကြည်ချက် မျက်နှာရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ...

"အား ...နာလိုက်တာ"

"ကိုကို ဘယ်နာသွားလဲဟင်"

"နင်ရော"

"ကိုကိုကိုယ်ကြီး ကွယ်နေတာပဲဟာ၊ ပါးပါးလေးပဲ"

"အေး ...နင်က ပါးနေ၊ ငါ့မှာ တော့ တုတ်ချက်မိတဲ့ နေရာတိုင်း ထူပူပြီး အိစလံဝေသွားတာ"

"ကျေးဇူး ကိုကို၊ ခွံဖွ့! ခွံဖွ့!"

"ဟွန်း! သူ့အသားမနာတိုင်း ရုပ်ကိုက"

ယုံကြည်ချက် ပြောသာပြောရတာ၊ ညီမလေးရဲ့ အသားမနာလို့ ကိုယ့်အသားနာပါစေဆိုပြီး ကျေနပ်လိုက်တာ ညီမလေးကို သိပ်ချစ်လို့ ပါ။

***

အခန်း(၂)

"မျက်နှာက ရှစ်ခေါက် ဆယ်ပြန်ချိုးနဲ့ တစ်လောကလုံးကို သူပဲ ရှာ
ကျွေးနေရတဲ့ အတိုင်း။ လာစမ်းပါဟာ...ငေးမနေနဲ့၊ ဒီလောက်ချောတာ
လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ နင်လုပ်ပုံနဲ့ ဟိုက ဘဝင်လေဟပ်ပြီး ကောင်းကင်ကို
မောင်းတင်ချိတ်နေဦးမယ်"

"ဒီလောက်ကြီးမချောတာကို လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
အရပ်အမောင်းနဲ့ သွားပုံလာပုံက ကြည့်လို့ ကောင်းတယ်ဟ။ အဲဒါ
ယောက်ျားပီသခြင်းရဲ့ လက္ခဏာ...သိလား"

"ရူးပါ"

ကိုယ့်ဘေးနားကနေ ဖြတ်သွားပြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်သွားတာ
ကိုယ့်ကိုပဲဆိုတာ ယုံကြည်ချက်သိသည် ။ သိပေမယ့် သဘာဝကိုက စပ်
စုတတ်သည့် မိန်းကလေးတွေနှင့် တူပြီး ပုဆိုးတစ်စ 'မ'ကာ၊ ရန်ဖြစ်လို့
ရတာမဟုတ်ပေ။ ကိုယ်နေတတ်သလိုနေတာကို အထာကြီးတယ် ထင်
တာ ဘာတတ်နိုင်မလဲ။

လူမြင်သမျှ သွားဖိုးပြပြီး၊ လူမှုရေးနယ်ပယ်မှာ ခြေဆန့်ရင်းမျက်နှာ
ရူးလိုလို ၊ ငပေါလိုလို၊ ငကြောင်လိုလို အပြောခံရဦးမှာ ပဲ မဟုတ်လား။
သိကြားမင်း ကျွဲယောင်ဆောင်တာတောင် ချိုကားတယ်လို့ အပြစ်မလွှ
တ်အောင် ပြောတတ်ကြတဲ့ လူ့လောက လူ့သဘာဝထဲမှာ ကိုယ်ကပုထုဇ

ဥ်လူသားတစ်ယောက်လေ။ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တောင်ပို့လို့ သဘောထားလိုက်ရင် ရပြီ။

"မင်း ဒီနှစ် သင်္ကြန်စာ ဖတ်ဖူးပြီးပြီလား"

"ဟေ့!"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ရေကို ဘာစောင့်လဲ သိချင်လို့ "

"ရေကို ကမ်းပါးစောင့်မှာ ပေါ့"

"သေလိုက်၊ ရေကို နဂါးစောင့်တာကွ။ နှစ်ကို ဘာကောင်စောင့်တယ်ဆိုတာတော့ သင်္ကြန်စာ ဝယ်မဖတ်ရလို့ မသိသေးဘူး။ လောလောဆယ် သိတာလေး ပြောရတာ။ မှတ်ထား"

"ပညာရှိစကား မှတ်သားရမယ်"

အတိုင်အဖောက်ညီနေကြသော ယောက်ျားလေးအုပ်စုက ကိုယ်နှင့် တူရူဘက်မှာ လျှောက်လာရင်း ပြောနေကြတာ ဘာကိုရည်ရွယ်နေကြသလဲ အတွေးမဆုံးလိုက်ပေ။

"နွေဦးကို ဘာစောင့်လဲရော မင်းတို့ သိလား"

"သိတာပေါ့၊ ဥဩစောင့်တာလေ"

"မှားတယ်၊ နွေဦးကို ဘီလူးစောင့်နေတာကွ"

"ဟုတ်လို့ လား"

"မယုံရင် ခါနွေဦးဆိုတဲ့ သစ်ကိုင်းလေးကို လှုပ်ကြည့်ပါလား။ နွေစောင့်ဘီလူး အစွယ်ငေါငေါနဲ့ လိုက်လို့ ပြေးပေါက်မှားမှာ "

ကိုယ့်ဘက်ကို မျက်ဝန်းစွေကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့် ကျောကော့သွားကြသော ကောင်လေးတွေကို ယုံကြည်ချက် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်၏။ ဒါ သူ့ကိုပြောသွားတာ။ ကိုယ့်ညီမ ကိုယ်စိတ်မချလို့ ကိုယ်တိုင်ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုလုပ်ပြီး စောင့်ရှောက်နေတာ သူတို့ အပူ ဘယ်နှပြားသားပါလို့ လဲ။

ယောက်ျားတွေဖြစ်ပြီး စောင်းမြောင်း ရွဲ့ချိတ်သွားတာ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဆွဲထိုးရရင် နာဦးမည်။

"ခါနွေ"

"ဟင်"

"ဟိုမှာ ...နှင့်အစ်ကို တာနောယကွ ရောက်နေပြီ"

"နှင့်တို့ နော်၊ သူများ အစ်ကိုကို ဘာတာနောယကွလဲ။ ငါ့အစ်ကိုက ရမ်ဘိုဟ"

"သမုဒ္ဒသင်္ဂီကို ရွှေကြုပ်ထဲထည့်ပြီး အာခံတွင်းထဲမှာ ငုံထားမတတ်ချစ်တာလေ။ မဟုတ်ဘူး လား"

"မတူဘူးလေ၊ ဟိုအချစ်က တစ်မျိုးကြီး။ တို့ က မောင်နှမ။ မတူတာကို ယှဉ်မပြောနဲ့ "

"အေးပါ ယောက်မရယ်၊ တို့ က တင်စားကြည့်တာပါ။ လမ်းကြိုလေးပြောပေးနော်။ တို့ က စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ပါမယ်လို့ ...အဟဲ"

"နာဘူးမ"

ခါနွေက မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဝါဝါနာသီးဖျားကော့ကော့လေးကို လိမ်ဆွဲလိုက်သည် ။

"ခါနွေ"

"ဘာတုံး"

အေးမြတ်က ခေါ်ပြန်လေသဖြင့် ခါနွေ စိတ်မရှည်သလို ထူးလေသည်။ ။

"နင်တို့ အိမ်ထောင်စုစာရင်းထဲမှာ ငါ့နာမည်လေး ကြိုထည့်ထားပေးနော်။ မိဝါ ငါ့ထက်ဦးမှာ စိုးလို့ ဟ...အဟီး"

"ကြည့်စမ်း! တော်တော်အရှက်မရှိတဲ့ မျက်နှာ"

"အတူတူချင်း လက်တစ်လုံးပိုမမြင့်နဲ့ "

ခါနွေက နှစ်ယောက်စလုံးကို ပခုံးချင်းတိုက်ချပြီး ရယ်လေသည်။ ။ ကိုကိုက မချောဘူးဆိုပေမယ့် ရွက်ကြမ်းရေကျိုလည်း မဟုတ်။ အရပ်အမောင်းနှင့် သွားလာပုံကတော့ တမင်စတိုင်လုပ်တာမဟုတ်လဲ ကြည့်ကောင်းနေသူပါ။

ဒါကိုပဲ...မိန်းကလေးအချို့က သူ့စတိုင်က မိုက်တယ်၊ မိတယ်၊ ယောက်ျားပီသတယ်ဟု ဆိုကာ သဘောကျတတ်ကြသည်။ ။ ခါနွေကတော့ မချောဘဲ ထင်ပေါ်နေတဲ့ ကိုကိုဂုဏ်ပုဒ်ကို ဝမ်းသာဂုဏ်ယူနေရသည် သာ။

"ကိုကို"

ခါနွေ အသံပေးပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တော့...

"ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကြာလိုက်တာ"

"ဒီနှစ်ယောက် ညီမလေးကို စနေလို့ ကိုကိုရဲ့ "

"ဘာစတာလဲ"

မေးပုံက ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ ခါနွေက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ...

"ဟိုလေ၊ သူတို့ က ခါနွေ့ကို ယောက်မတော်ချင်လိုတဲ့ ။ အဲဒါ အဝေ
ရခက်ပြီး မသင့်မမြတ်ဖြစ်နေကြလို့ ကိုကိုရဲ့ "

"ဟာ!"

"ဟယ်! ခါနွေ"

"ပေါ်တင်ကြီးဟယ်၊ နင်တော့လား"

ရှက်ရှက်နှင့် ခါနွေ့ကိုကြိမ်းကုန်ကြ၏။ ယုံကြည်ချက်နှုတ်ခမ်းမှာ
လည်း ပြီးယောင်သန်းကာ မျက်နှာလွဲသွားသည် ။ ပြီးမှ ကောင်မလေး
တွေ အနေခက်မှာ စိုးတာကြောင့် ...

"ကဲ! သွားမယ်...လာ"

"ခဏနေပါဦး ကိုကိုရဲ့ "

"နေလို့ မရဘူး၊ ကိုကိုသွားစရာရှိသေးတယ် ညီမလေးရဲ့ "

"ကဲ! ဒါဆိုလည်း ကြွ"

ယုံကြည်ချက် စက်ဘီးကိုစနင်းလိုက်တာနှင့် ခါနွေ စွေ့ခနဲ ခုန်တတ်
လိုက်ကာ...

"ယောက်မတို့ ရေ...သွားပြီ...တုတု"

"ခါနွေစုတ်"

"မနက်ဖြန်မှ တွေ့ဦးမယ်"

သူငယ်ချင်းတွေ လက်သီးဆုပ် ခြေဆောင့်နှင့် ကြိမ်းမောင်းကျိန်ခဲ့
တာကိုပဲ ခါနွေ သဘောတွေကျကာ တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း လိုက်ပါသွားလေ

၏။ ခုလို ကိုကိုက ခါနွေအပေါ် ချစ်လွန်းဂရုစိုက်လွန်းလို့ လားတော့မသိ
။ ခါနွေ ချစ်သူရည်းစားထားဖို့ စိတ်တောင်မကူးခဲ့ပေ။

ခါနွေ့ကို ကိုကိုပဲ ကျောင်းလိုက်ပို့ လိုက်ကြိုကာကိုကိုနင်းတဲ့ စက်
ဘီးလေးနောက်ကနေ ကိုကိုခါးဖက်၊ ကိုကိုကျောပြင်ကို ပါးလေးကပ်၊
ခေါင်းလေးမှီပြီး လိုက်ရတဲ့ အချိန်တွေမှာ ခါနွေ့ပျော်သည် လေ။

"ကိုကို"

"ပြော"

"ကိုကို မိန်းမ မယူရဘူးနော်"

ယုံကြည်ချက် သူ့ခါးကိုဖက်ထားတဲ့ ခါနွေ့လက်ကလေးကို ဖွဖွရိုက်
ကာ...

"နင်ပဲ သတိထားပါ"

"အံ့မယ်! ခါနွေ့ကိုမပြောပါနဲ့ ၊ အပင်တောင် မောင်မခေါ်ပင်ရယ်လို့
ပဲ ရှိတာ။ နှမ မခေါ်ပင်မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဟိုစကားပုံရှိသေးတယ်"

"ဘယ်စကားပုံလဲ"

"မောင်ကောင်းစားရင် နှမ မီးဖိုချောင်ဝင်ရတာလေ"

"အဲဒါတွေကို ကိုကိုက ပြောင်းပြန်လှန်ချမှာ စိတ်ချ။ ကိုကိုဘဝမှာ
မေမေနဲ့ ညီမလေးက အမြဲတမ်း ပထမ"

"တကယ်"

"အင်း"

"ဟေး...ဒါမှ တို့ ကိုကိုကွ"

ခါနွေ ဟေးခနဲအော်ပြီး ကိုကိုခါးလေးကို ပိုတင်းအောင် ဖက်ထားလို
က်တော့၊ စက်ဘီးနှုန်းက ပိုသွက်သွားလေတော့သည်။ ။

***

အခန်း(၃)

မနက်စောစောဆို ဒေါ်ဝသန်ရဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေးမှာ အလုပ်သွားမည့် လူတွေနှင့် စည်ကားနေတော့၊ ယုံကြည်ချက်ပဲ ကူညီနေရသည်။ ။ အလုပ်တစ်ခုခုထွက်လုပ်ဖို့ ပြောတိုင်း ဒေါ်ဝသန်က လက်မခံပေ။ ။ အမေရှာကျွေးနိုင်သရွေ့ ကျွေးမယ်၊ တစ်နေကုန် အမေ့မျက်စိအောက်က ပျောက်နေမယ့်အလုပ်ဆို မလုပ်ရဘူးဆိုတာနှင့် ...

ယုံကြည်ချက်မှာ ဘွဲ့ရအလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေရတာ သိပ်တော့ စိတ်မလုံချင်။ မေမေ့ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်ချင်လို့ ငြိမ်နေရပေမယ့် စိတ်ကောင်းနိုင်ပါမလား။ ကိုယ်က တောင့်တောင့်ကြမ်းကြမ်း ယောက်ျားရင့်မကြီးဖြစ်ပါလျက် အလုပ်ကလေးတောင် မရှာဘဲ မိဘလုပ်စာကို ထိုင်စားနေရတုန်း ဆိုတာ လူသာ သက်သာတာ၊ စိတ်က မသက်သာပေ။

"အန်တီဝသန်ရေ၊ အကြော်နဲ့ တစ်ပွဲပေးပါ"

"ရမယ် သမီး၊ ခဏလေးစောင့်ဦးနော်"

"အလုပ်နောက်ကျမှာ စိုးလို့ မြန်မြန်လေးလုပ်ပေးပါနော်"

"လက်နဲ့ လုပ်နေရတာဟ၊ စက်နဲ့ မဟုတ်ဘူး ။ ခဏတော့စောင့် မှပေါ့"

"သားကလည်း စကားကို အဆင်ပြေပြေပြောလေ"

ဒေါ်သန့် ခပ်တိုးတိုးနှင့် ပြောလေမှ ယုံကြည်ချက်
ဟိုဘက်လှည့်သွားပြီး ပန်းကန်တွေ ဆေးလေသည်။ ။

"ဈေးရောင်းပြီး စိတ်ကတိုသေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မိန်းမ ခုထိမရ
တာ"

"ငါ့ဟာငါ မယူချင်လို့ မရတာ၊ နင့်အပူလား။ မရဘူးဆိုတာ မရှိဘူး။
ဒီခေတ်က ဥသျှစ်တစ်တင်း နှမ်းတစ်တင်း။ လူပျိုအမေ ဆန်တစ်အိတ်နဲ့
တောင်ထိပ်မှာ ပုန်းအိပ်ရမယ်တဲ့ ။ နင်တို့ မကြားဖူးဘူးလား"

"အဲဒါ တကယ်လား"

လမ်းထိပ်က မိဝေပေမို့ အကြောင်းသိတွေ စနေတာကိုပဲ ယုံကြည်ချ
က် မျက်နှာက မှုန်ကုပ်ကုပ်ပါ။

"တကယ်တော့ .. တကယ်၊ အဲဒါကြောင့် အမေ့ကို ဆန်တစ်အိတ် အ
ဆင်သင့် ဆောင်ထားပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားနေတာ"

မာမာဌေးက စပ်ဖြဖြမျက်နှာနှင့်

"အန်တီဝသန့်"

"ဟေ"

"ဘယ်တောင်ထိပ်မှာ အိပ်ဖို့ အစီစဉ်ရှိလဲ၊ မာတို့ ကို ပြောခဲ့ပါနော်။
တော်ကြာ လက်လွတ်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ"

"ဧဝရက်တောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ခါကာဘိုရာဇီတောင်ဖြစ်ဖြစ် ဝေတို့ က
တော့ လိုက်ရှာမှာ ပဲ အဟွန်း"

"ခြေညောင်းခံပြီး လိုက်မရှာပါနဲ့ ၊ နင်တို့ ဒီလောက်လိုလိုချင်ချင်ဖြစ်
နေရင်လည်း အဝေသင့်အောင် အရင်ညှိလိုက်။ ငါ့ဘက်က အားနာပါး

နာနဲ့ "

စကားကိုဖြတ်ထားလိုက်တော့ မိဝေတို့ ကို အားနာလို့ မဟုတ်ပါ။
ဒေါ်ဝသန်က ဗိုက်ကြောကိုလှမ်းလိမ်လိုက်တာကြောင့် ရပ်သွားခြင်းသာ
။ ယုံကြည်ချက်လား.. အားနာမှာ ။ ပြောပြီဆို ပိုးခနဲ ပက်ခနဲ၊ ဒိုးခနဲ ဒေါ
က်ခနဲပါလေ။ သူများကျတော့ အမြင်မတည့် အကြားမတော်တိုင်း
ပြောပြီး၊ သူ့ညီမလေးကျတော့ သူများ စေ့စေ့ကြည့်တာပင် မခံချင်။

"တော်ပြီ၊ ကိုယုံကြည်ချက်နဲ့ စကားနိုင်လှရင် မိဝေတို့ ပဲ ရှုံးမှာ "

"သားက စကားပြောသာဆိုတာ၊ အတွင်းစိတ်ဖြူတဲ့ ဥဩလေးပါက
ွယ်"

ဒေါ်ဝသန် ဖေးဖေးမမလေး ဝင်ပြောမှာ ပဲ စကားသံတွေတိတ်သွား
သည် ။ မိဝေတို့ ငြိမ်မနေလို့ ဆက်ပြောရင် စကားကြောတွေက ရှည်ဦး
မှာ ။

"ကျွန်တော်တို့ ကို အသုပ်နှစ်ပွဲပေးပါ"

"ဘာနဲ့ သုပ်ရမလဲ သား"

"လက်နဲ့ သုပ်လေ"

"လက်နဲ့ မသုပ်လို့ ဘယ်သူက ခြေထောက်နဲ့ မွှေနှောက်ပေးလို့ လဲ
ကွ"

"အို! သား"

အကြားမတော်လို့ ယုံကြည်ချက် ပက်ခနဲပြန်ပြောတော့ တစ်ဖက်က
ပျာပျာသလဲဖြစ်ကာ

"ဆော ဆောရီးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ က ပျော်တတ်လို့ နောက်တာပါ

"

"ဟို အန်တီမေးတာက"

"သိတယ် သိတယ် အန်တီ၊ ဘဲဥနဲ့ ပဲ လုပ်ပါ"

ဒေါ်ဝသန် ဟင်းချပြီး အသုပ်ပွဲသုပ်နေတုန်းမှာ

"ဒီအသံတွေကြားတာတောင် နည်းနည်းလေးမှ နားမစိုက် ငဲ့မကြည့်တာ အံ့ရောပဲကွာ"

"ဒီကောင် ပန်းကန်ဆေးရင်း ရွှေကျင်နေသလားမှ မသိတာ"

"ရွှေကျင်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရေထဲမှာ ဝိုင်းစိန်မျက်နှာပေါ်နေသလားမှ မသိတာ"

"ဟင်! "

ဝိုင်းစိန်ဆိုတော့မှ ယုံကြည်ချက် မျက်နှာလည်သွား၏။ သူ့နာမည်ကို အဖျားဆွတ်ပြီး ချက်ကြီးဟု ခေါ်ကာ သတိမှ ရပါရဲ့ လား မိဝိုင်းစိန်ဆိုတဲ့ စာသားနဲ့ တွဲစတာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေအပြင် ဘယ်သူရှိလို့ လဲ။ လှည့်ကြည့်တော့ ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ ကျော်ကြီးမျက်နှာက စပ်ဖြဖြနှင့် ပါ။ ဘိုဆန်းမျက်နှာကလည်း ထို့အတူ။

"ကျော်ကြီး၊ ဘိုဆန်း ခွေးကောင်တွေ"

"ဟ! တွေ့တာနဲ့ တုတ်ပြီဟေ့"

ယုံကြည်ချက် နောက်ဘက်ကနေ ထွက် လာပြီး ကျော်ကြီးတို့ ပခုံးကိုဖက်ကာ

"မင်းတို့ ဘယ်ကနေဘယ်လို ရောက်လာကြတာလဲ"

"မိုးပေါ်က ကျလာတယ်ထင်လို့ လား"

"မထင်ပါဘူး၊ မင်းတို့ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွေ ဒီလောက်မွဲညစ်နေတာကိုး"

"အဲဒါဆို ဒီလမ်းအတိုင်း ခြေထောက်နဲ့ လာခဲ့တာလို့ မှတ်ပေါ့"

"မင်းတို့ ကားမစီးနိုင်မှန်းသိတယ်"

"သားရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလား"

ဒေါ်ဝသန်က အပြုံးချိုချိုနှင့် မေးလေတော့

"ဟုတ်တယ်မေမေ၊ ဒါ သားရဲ့ သူငယ်ချင်း လူမွဲ လူရှုပ်ကလေးတွေပေါ့"

"မင်းကတော့ တွေ့တာနဲ့ ဖွဲပြီ"

"သားရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ အန်တီက အလကားကျွေးရမှာပေါ့။ လိုတာရှိရင်ပြောနော် သားတို့ "

"အလကားတော့ မစားပါရစေနဲ့ အန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့ ကွယ်တာနဲ့ ချက်ကြီး မေတ္တာပို့နေမှာ စိုးလို့ ပါ"

ရယ်သံလေးတွေ ဆူညံသွားတော့၏။ မိဝေတို့ လည်း စားပြီးတာနှင့် မာမာကိုလက်ကုပ်၍ သုတ်ခြေတင်သွားကြပြီ။ ရေများ ရေနိုင် မီးများ မီးနိုင်ဆိုသလိုပေါ့။ ယုံကြည်ချက်တို့ အဖွဲ့ အင်အားတောင့်လာတော့ မာမာတို့ ဘယ်မှာ ရေရှည်ဆက်ထိုင်နေရဲပါ့မလဲ။

"ကဲ! ပြော၊ လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာတာလား၊ တမင်လာကြတာလား"

"တမင်လာခဲ့တာပဲကွ"

"တမင်ဆိုရင် ကိစ္စရှိလို့ လား"

ကျော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

"အေး ကိစ္စရှိလို့ ပဲ ဆိုပါတော့၊ အခုအသစ်ဖွင့်မယ့်ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ဝန်ထမ်းတွေ ခေါ်နေတယ်ကွ။ အဲဒါ တို့ ဝင်လျှောက်ကြည့်မလို့ မင်းရော တို့ နဲ့ အတူတူလုပ်မလားလို့ လာမေးတာ "

ယုံကြည်ချက် မေ့မေ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မေမေက လိုလားပုံမပြပေမယ့် သူ ဇွတ်တိုးပြောကြည့်ရမည်။

"မေမေ"

"သားကို ဘုန်းကြီးစာချ မိကျောင်းမင်း ရေကင်းပြတယ်လိုတော့ မထင်ပါနဲ့ မေမေ။ မိသားစုတစ်ခုမှာ မတ်တတ်စာရှိရုံနဲ့ မပြီးဘူး၊ တုံးလုံးစာအတွက် ကြိုတင်ရှာထားသင့်သေးတယ်။ ပြီးတော့ သားက အရွယ်ရောက်လို့ ဘွဲ့လည်း ရပြီးပြီ။ မေမေလုပ်စာကို ထိုင်စားနေရတာ ရှက်လာပြီမေမေ။ သား အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေရှာပါရစေ"

"ဟုတ်ပါတယ် အန်တီရယ်၊ ချက်ကြီးက ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ ။ အလုပ်တစ်ခုနဲ့ အခြေတကျဖြစ်နေသင့်တဲ့ အရွယ်ပါ။ ရိုက်မှ ငိုမယ့်အစား မရိုက်ခင်က ကြိုနာထားမှ ဘဝဆိုတာ လှပနိုင်မှာ ပါ။ သူပြောသလို ပဲ တုံးလုံးစာအတွက်"

"ကဲ....တော်ပါတော့"

အသံက မနူးညံ့ပေမယ့် မာနေတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။ အားလုံးပါးစပ်ပိတ်ထားပေမယ့် မျက်လုံးတွေမှာ မေးခွန်းတွေနှင့် ပါ။ မေမေ ဘယ်လိုအဖြေပြန်ပေးမလဲ နားအစွင့်ဆုံးက ယုံကြည်ချက်ပါလေ ။ လသာတုန်း ဗိုင်းငင်၊ ဆင်နှင့် သစ်ပင်တွေတုန်း စွပ်ဆိုသလို အခွင့်အရေးရတုန်းအလုပ်တစ်ခု လုပ်ချင်နေသည် ။ သူတို့ မောင်နှမကို

မေမေရှာဖွေ ကျွေးမွေးခဲ့သည့် အပြင် ကျောင်းလည်း ထားပေးခဲ့တာ တာဝန်ကျေပြီပေါ့။ သူတို့ မှာ သာ သားသမီးဝတ္ထရားမကျေ ဖြစ်နေကြ တာလေ။

ဒေါ်ဝသန်မှာ လည်း ...

စဉ်းစားရပြီ။ သားထောက်ပြသည့် တုံးလုံးစာဆိုသည့် အချက်က အဓိကကျနေသည် မို့ ခွင့်ပြုလိုက်ရမှာ လား။ ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်မျိုချ ထားလို့ မရသလို ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဖြစ်စေမဖြစ်စေ လက်ညှိုးညွှန် စေခိုင်းလို့ ရတာ မဟုတ်တော့၊ မျက်စိစုံမှိတ် ခေါင်းညိတ် လိုက်ရတော့ မည်သာ။

"မေမေ"

ဒေါ်ဝသန် သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

"ကောင်းပြီလေ၊ သားစိတ်အားထက်သန်နေရင်လည်း မေမေတား တော့ပါဘူး"

"ဟာ! မေမေ တကယ်ပြောတာနော်"

ဒေါ်ဝသန် အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလေတော့ ယုံကြည်ချက် ထိပေါက်တာလောက်ကိုပဲ ဝမ်းသာမိ၏။

"ဝမ်းသာလိုက်တာ မေမေရာ"

"ဝမ်းသာရင် ငါတို့ စားတာ အလကားထားနော် ချက်ကြီး"

"ဘာဆိုလို့ လဲကွ"

"ဆိုင်တာပေါ့၊ တို့ က အလုပ်အကြောင်းလာပြောပေးရတာ"

"ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဆင်းရဲလို့ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းစားနေရတာ မင်းတို့

မညစ်နဲ့ "

"မညစ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီမှာ ကြည့်...လန်းပြီး ဖလန်းဖလန်းထနေတဲ့ ပုံတွေ"

ဘိုဆန်းက အင်္ကျီကော်လာစကို ဆွဲထောင်ပြီး အိုက်တင်တွေလုပ်တော့၊ ယုံကြည်ချက် လက်သီးနှင့် ဘိုဆန်းလက်မောင်းကို ထိုးလိုက်သည်။ ကျော်ကြီးက ပိုက်ဆံဆွဲထုတ်ပြီး..

"အဲဒီလောက် ဥစ္စာခြောက်မနေနဲ့၊ ဒီမှာ ပိုက်ဆံ"

"အို! မဟုတ်တာကွယ်၊ မပေးကြပါနဲ့ "

ဒေါ်ဝသန် ပျာပျာသလဲ လက်ကာပေမယ့်...

"ယူထားလိုက်ပါ အန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့ ခလုတ်တိုက်မှာ ကြောက်လို့ပါ။ ခြေလှမ်း ဖြောင့်ဖြောင့်ပဲ သွားပါရစေ"

ယုံကြည်ချက်က အားမနာတမ်းယူ၍ ပိုတဲ့ ပိုက်ဆံကို ပြန်အမ်းလိုက်၏။ သူငယ်ချင်းပေမယ့် မရှိလို့ ရောင်းစားနေတာ မေမေ့ထက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပိုမသနားနိုင်ပါ။

"ကဲ.. ချက်ကြီး၊ တို့ သွားမယ်။ မနက်ဖြန်ကျမှ ဆုံကြတာပေါ့"

"ဘယ်မှာ ဆုံကြမလဲ"

"ဒီကောင်ကျော်ကြီးတို့ အိမ်ကို လာခဲ့လေ"

"Ok!..."

ကျော်ကြီးတို့ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားကြတော့ ဒေါ်ဝသန်မှာ သား၏ လုပ်ရပ်အတွက် အားနာနာနှင့် သာ။

